

[Socialministeren]

til, at en kommune kan beslutte enten at opsigte et barn eller at nægte et barn optagelse i dagtilbud med den begrundelse, at forældrene har misligholdt betalingen.

Det er i øvrigt ikke rigtigt, når Fremskridtspartiet i bemærkningerne til beslutningsforslaget skriver, at bistandslovens § 49 slet ikke kan anvendes over for kontanthjælpsmodtageres manglende betaling. Denne regel betyder, at kommunalbestyrelsen undtagelsesvis kan gå ind i administration af kontanthjælpen, så det sikres, at der ikke bliver tale om gentagne misligholdelser af betalingspligten.

§ 49 kan med andre ord bruges efter en individuel vurdering til forebyggelse af yderligere restancer. Den kan derimod ikke anvendes til at inddrive en gæld, der allerede er opstået. Jeg mener også, at man skal passe på ikke at lave en inddrivelsesregel, der skaber nye problemer, f.eks. ved at der opstår behov for at yde kontanthjælp til betaling af enkeltudgifter, der nu ikke kan klares af den almindelige løbende kontanthjælp.

Under ét gælder det for beslutningsforslaget, at løsningen af problemet med de stigende restancer er koncentreret om nye inddrivelsesmetoder. Det er min opfattelse, at problemets løsning i lige så høj grad forudsætter, at de eksisterende regler udnyttes af kommunerne i større grad, og at det foregår på effektive og rationelle måder. Hvis det ikke er tilfældet, vil restancerne for den enkelte skyldner kunne vokse til sådanne beløb, at betaling af gælden forekommer urealistisk.

Socialministeriets seneste undersøgelse peger i retning af, at der bør sættes ind for at få kommunerne til i større grad at anvende de inddrivelsesregler, der findes i dag, f.eks. muligheden for administration af kontanthjælpen og for opkrævning af gebyrer ved ikke-rettidig betaling. Navnlig den sidste regel vil ellers være et godt våben for de forældre, der godt kunne betale, men skaffer sig et rentefrit lån via restancerne. Vi må huske på, at restanceproblemet ikke bare vedrører kontanthjælpsmodtagere.

Til Fremskridtspartiets forslag til nye inddrivelsesregler vil jeg bemærke, at regeringen som et led i aftalen med de kommunale organisationer om den kommunale økonomi for 1991 har forpligtet sig til at fremsætte lovforslag om forbedret restanceinndrivelse på hele det offentlige område. Et udvalg under Finansministeriet

har behandlet disse spørgsmål, og der foregår i øjeblikket drøftelser imellem de berørte ministerier om udarbejdelse af konkrete forslag.

Men restanceproblemet på daginstitutionsområdet hænger også sammen med, hvor meget forældrene skal betale. Her må jeg minde om, at de gældende grænser for økonomiske fripladser ikke er ændret siden 1984, og der er på den finanslov, vi har fået igennem i år, afsat en bevilling til børnefamilierne, der bl.a. kan bruges til en ajourføring af fripladsgrænserne.

Regeringen overvejer for tiden, hvordan finanslovbevillingen bedst kan udnyttes. Restanceproblemet kan derfor efter min opfattelse mest hensigtsmæssigt løses i forbindelse med de ændringer i betalingsreglerne, der er under overvejelse.

Alt i alt må jeg sige, at Fremskridtspartiets forslag berører et meget vigtigt problem, og at regeringen allerede har en masse overvejelser på dette område. Jeg finder derfor, at man foreløbig bør afvente regeringens udspil til en socialt afbalanceret løsning af restanceproblemet.

Peder Sass (S):

Socialdemokratiets holdning til det af Fremskridtspartiet genfremsatte forslag fra første samling har ikke ændret sig.

Vi finder fortsat forslaget uacceptabelt og afviser det klart – både den del, der taler om skærpede inddrivelsesprincipper, og især den del, der lægger op til at give ret til at opsigte børn i en pasningsordning.

Når vi afviser forslaget, hænger det ikke sammen med, at vi mener, at der ikke skal betales for de ydelser, man modtager, men fordi hovedindholdet i bemærkningerne til forslaget ensidigt retter sig mod de børneforældre, som har det vanskeligst rent økonomisk.

For de fleste børn, der er brugere af børneinstitution, er opholdet i institution en del af den samlede sociale tryghed, som barnet oplever i dagligdagen, og det må derfor ikke benyttes som en kasterbold mod forældrene med en trussel om udmeldelse.

Børns udvikling og vækst bliver påvirket, hvis man uden videre kan hive børn ud og ind af daginstitutionerne afhængig af, om forældrene er i en beskæftigelsessituation eller muligvis i en overgangsperiode, hvor de kan have vanskelighed ved at betale deres ydelse.